

I. TANÁRI ARCÉLEK

1. 17. - ARNHOFFER MIHÁLY (1948 - 2006)

Diákja, tanára, igazgatóhelyettese és igazgatója is volt a Lovassy László Gimnáziumnak. Vezetése alatt az iskolai oktatómunka feltételeiben, így a belső szerkezetben és a külső kapcsolatrendszerben, alapvető változások történtek, amelyek máig ható jelentőséggel bírnak.

Veszprémi kötődései az iskolamúlt, vagy öregdiák egyesületünk iránt is meghatározóak voltak, s így őrizzük meg emlékét...

Arnhoffer Mihály 1948. augusztus 19-én született Veszprémben, régi német nemzetiségi családból. Felmenői már a XVIII. század közepétől megbecsült polgárai, szorgalmas iparosai voltak városunknak. Édesapja lakatosként dolgozott a helyi Bakony Művekben, édesanyja pedig a négygyermekes család háztartását vezette.

Veszprémi általános iskolai tanulmányai után 1962-ben került a Lovassy Gimnáziumba, ahol 1966-ban érettségizett. Ekkor a Szegedi József Attila Tudományegyetemre felvételizett, s itt kapta meg 1971-ben – matematika és fizika szakon – a középiskolai tanári oklevelét.

Első és egyetlen munkahelye ezután a Lovassy László Gimnázium lett, amelyben 1971-től tanárként, 1983-tól igazgatóhelyettesként, 1991-1997 között pedig igazgatóként dolgozott. Betegségéhez, illetve korai elhalálához minden bizonnyal hozzájárult részint egyik lányának visszafordíthatatlan eltávozása a családból külföldre, részint a túlfeszített munka mellett lelkiileg megviselte az is, hogy 1997-ben a következő ciklusra nem őt bízták meg igazgatónak. De ezután is eredményesen tanított iskolájában, szinte egészen a 2006. április 24-én bekövetkezett haláláig.

Kitüntetései: 1976-ban Miniszteri Dicséret, 1986-ban Kiváló Munkáért-érem, Veszprém Megyei Jogú Város Önkormányzata 1997-ben Pro Meritis, 2006-ban posztumusz Ranolder-díjjal ismerte el munkásságát.

Áttekintve a pályafutása alatt, gimnáziumi vezetőként tett intézkedéseit, elsődlegesen olyan átfogó pedagógiai program készült el a Lovassy-ban, amely 1948 óta végre igazi lehetőséget adott a tantestületnek önálló kezdeményezésre és alapjaiban határozta meg az iskolai szerkezetet. Ennek a programnak nemcsak kezdeményezője, hanem igazgatóként felelős, hiteles gondozója is volt.

E program szellemében indult meg az 1993/94-es tanévben a német nemzetiségi tagozat az iskolában, valamint az 1995/96-os tanévben a hatosztályos gimnáziumi képzés. Ezen években alakultak ki az iskola tartós nemzetközi kapcsolatai is, s ez idő tájt – 1996-ban rendezte meg a gimnázium az (Elbától keletre!) Nemzetközi Informatikai Diákolimpiát, melyre több mint 100 országból érkeztek Veszprémbe a legígéretesebb diákok, oktatókkal és e szakterület prominens képviselőivel együtt.

Nem utolsósorban – Arnhoffer Mihály következetes törekvése nyomán 1994-ben történt meg az iskola épületének jelentős műszaki átalakítása, felújítása, ami által négy tanteremmel bővült az épület és kulturált körülményeket lehetett biztosítani a tanári kar elhelyezésére.

Arnhoffer igazgató úr öregdiák baráti körünk vezetőségében az 1989-es közgyűlésünk óta vett részt aktívabban, mint annak titkára, utalványozója.

Egyesületünk anyagilag nehezebb éveiben az éves „Tájékoztató” kiadványok fénymásolat útján történő szerkesztésében és megjelenésében is segített. – Mint keresztény ember, nemcsak a helyi piarista múlt feltárásáért és bemutatásáért tett lépéseket, hanem a Piarista Rend jubileumi ünnepségeinek veszprémi rendezvényeit is előmozdította, vagy pl. 1996. évben azoknak effektív résztvevője volt. (A Piarista Diákszövetség országos elnöksége később emlékjelvényvel ismerte el ez irányú munkáját.)

Ugyanezen időszakban színvonalas millecentenáriumi emlékfal-avató volt a Lovassy Gimnáziumban, honfoglalás-kori jelképekből, ami akkor felvetette elhunyt, neves lovassys tanárok részére is emléktáblák létesítésének gondolatát, melyek megvalósítása 1997-ben kezdődött el. Ezen közös munkák alatt is összekovácsolódott egyesületünk léte, tevékenysége mind Arnhoffer Mihály igazgató úrral, mind az iskola tanári testületével.

Így mi is őszintén fájjaljuk eltávozását, s szomorúan gondolva halálára, emlékét megőrizzük!! (Itt jegyezzük meg, hogy kérésére dr. Márfi Gyula veszprémi érsek vezette temetési szertartását és azon volt és mai tanítványainak sokasága volt jelen a tanári karral, családjával, rokonságával, tisztelőivel és egyesületünk képviselőivel együtt!)

Befejezésül idézünk tanártársa, Homonnai János által a temetésen elmondott beszédből:

Tisztelt Gyászolók!

Mindannyian megrendülten állunk itt, s magam nehéz szívvel szólalok meg annak a kollégámnak a ravatalánál, akivel 25 éven át együtt dolgoztam..., s ezen belül 6 éven át – mint igazgatóhelyettes, legközvetlenebb munkatársként...

Misi! Akkor, abban az időben könnyebb feladatokat adtál, mint a mostani, szinte teljesíthetetlen, a Tőled méltó módon való elbúcsúzást.

...

Emlékezzünk gyermekien tiszta tekintetére, csendes, közvetlen egyéniségére, derűjére, mindig tapasztalható jó szándékára, segítőkészségére, a másik ember iránt tanúsított feltétlen tiszteletére.

Nekem ő volt az örök veszprémi, a veszprémiség mércéje... Ismerte és szerette ezt a várost, minden idegszálával ragaszkodott, kötődött hozzá... Ide kötötte mindenki, akiket szeretett, és akik viszont szerették... Nálánál hitelesebben senki sem tudja képviselni, megjeleníteni ebben a városban a Lovassy Gimnáziumot, mert számára csak ez az egy középiskola létezett. Itt volt diák, majd 1971-ben ide tért vissza...

Összekötőkapocs volt a Lovassy Gimnázium hírét-rangját megalapozó korábbi tanári testület és a maiak között. Mert bár tisztességgel ápoljuk a piarista elődök emlékét, mégis a piaristából Lovassy-vá váló gimnáziumnak új körülmények között kellett önmagát felépítenie.

A kiváló elődök példája, a tanári szobában zajló magas színvonalú műhelymunka, a személyes képességek és pedagógusi elhivatottsága eredményeképp Arnhoffer Mihály maga is mérce lett, mint kiváló alkotó tanár...

Plutarkhosz szerint: „Akit az istenek szeretnek, az korán hal meg.”

Misi, ha igaz ez a mondás, téged sajnós nagyon szerettek az istenek. A gyilkos kór alattomban támadott és bár reméltük a csodát, most itt állunk tehetetlenül... Az emlék, amely a mi iskolánkhoz kötött és ki tudja hány generációhoz fűződő emlék... valóban ennyi volna csupán? Talán mégsem, mert a lélek mélyén és az utókorra több marad ennél: egy ember, egy pedagógus küzdelmes élete!!

Tisztelt Arnhoffer tanár úr!

A Lovassy László Gimnázium egész közössége nevében az egyik legjelentősebb, iskolaügyért felelős oktatási miniszter, báró Eötvös József gondolataival búcsúzom tőled:

„Életünk élő szövethozzá hasonlós, mely majd lassabban, majd sebesebben, de szüntelenül fogy. Boldog ki midőn létének e múlandóságára gondol, azzal vigasztalja magát, hogy sokaknak világított.”

Te is ezt tetted Misi, nyugodj békében!
